

[Udenrigsministeren.]

sted og af stadig at opretholde muligheden for at garantere, at den retsbeskyttelse, som søges tilvejebragt gennem disse konventioner, også sker fyldest. Men vi lever jo desværre ikke i en verden med åbne grænser; vi lever i en verden, der på mange måder har spærrede grænser, og ikke bare spærrede grænser i den gammeldags betydning, som man hidtil kendte, med valutaundersøgelser, pas, visa etc. og alt, hvad dertil hører, men spærrede grænser, der rejser sig som mure imellem folkene, således at oplysning om, hvad der virkelig siges og menes i det ene folk, ikke kommer til det andet folks kendskab, hvorved man skaber en tilstand, som ofte resulterer i, at unødigt misforståelse rejser sig staterne imellem, at manglende forståelse af de forskellige folks mentalitet og indstilling fører til konflikter, som, hvis den åbne verden havde eksisteret med fri meningsudveksling, med fri ytringsret, utvivlsomt kunne være undgået. Det må derfor være opgaven for alle, der stræber efter at komme til at leve i en lang periode af fred, at gøre en indsats for, at disse mure kan blive brutt ned, aldrig at standse i bestræbelserne for at søge at gøre dem, der ønsker at opretholde disse mure, klart, at de heller ikke tjener deres egen sag derved, men at alene åben og tillidsfuld samvirken mellem folkene kan sikre freden og tilvejebringe den tolerance og forståelsens ånd, som er nødvendig.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Inger Merete Nordentoft, at jeg ikke tror, der er nogen conference eller nogen fredspagt, der kan skabe en varig betryggelse imod krig. Jeg tror, at den eneste vej frem er den, at verden bliver åben, at folkene forstår, at vi er alle mennesker, at det ikke er sandt, at nogle folk forbereder sig på krig overfor andre; vejen er den, at vi ved åbenhed og tillid, tolerance, samarbejde og forståelse efterhånden får den ånd, det sind skabt i verden, at krig kan ikke og må ikke anvendes som middel til magtudvidelse, at ingen er tjent dermed, at alle taber derved. Men det kan ikke ske i en verden, der er lukket, der er fuld af mistro og mistillid, selvom denne verden vedtager nok så mange fredspagter. Naturligvis må vi alle ønske, at der kommer forhandling i gang mellem de stormagter, der behersker verdens skæbne. Men det er jo et ejendommeligt skuespil, der for tiden opføres på dette område, hvor man i månedsvis diskuterer dagsordenen for en sådan conference, uden at man hidtil er nået frem til et resultat. Det er jo et vidnesbyrd om, hvilke vanskeligheder der består, hvor

svært det er at nå til denne forhandlingens og forståelsens ånd og også den hensyntagen til andres meninger, som er en nødvendighed. Men naturligvis, hvis vi kunne få en sådan stormagtskonference bragt til veje, og hvis man dér kunne opleve det vidunderlige, at disse stormagter kunne finde frem til enighed om, ved hvilke foranstaltninger muligheden for en krig kunne udelukkes eller dog begrænses, ja, så tror jeg, hele menneskeheden ville samles i een fælles bøn til de guder, den dyrker, med en tak for, at der var opstået en sådan mulighed, og at menneskeheden derigennem var blevet befriet for den frygt, den ængstelse og uro, som nu fylder den, hvor vi så vender os hen jorden rundt.

Det ærede medlem hr. Jørgen Gram rejste et teknisk spørgsmål, nemlig om muligheden af at indrette miner og lignende våben således, at de ikke vedblev at virke. Jeg synes, det ærede medlem har fuldstændig ret i rimeligheden i dette; det er imidlertid ikke et spørgsmål, som kan diskuteres i forbindelse med denne konvention, men det er naturligvis en sag, som kræver opmærksomhed, og hvis det er muligt for den danske regering under en eller anden form og ved en eller anden lejlighed at rejse dette spørgsmål, synes jeg, det ville være overordentlig værdifuldt.

Til det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp vil jeg gerne sige, at jeg jo havde den glæde at samarbejde med det ærede medlem i Strasbourg, da spørgsmålet om konventionen om menneskerettighederne første gang blev rejst, og jeg har kun de bedste minder om det ærede medlems indsats på dette område. Det ærede medlem vil også vide, med hvilken interesse jeg dengang beskæftigede mig med dette spørgsmål, og det ærede medlem kan være overbevist om, at jeg nærer personlig den allerstørste interesse for, at denne konvention om menneskerettighederne også kan blive ratificeret i vort land. Jeg har fra det tidspunkt, jeg overtog mit ministerium, så snart der var mulighed derfor, indledt en undersøgelse af dette spørgsmål. Det var mit håb, at det var lykkedes i denne samling at få dette forslag forelagt til ratifikation. Når det ikke er sket, skyldes det — og her har det ærede medlem altså uret —, at der er et bestemt område, hvor dansk lovgivning endnu ikke er i overensstemmelse med denne konventions bestemmelser. Ifølge dansk lovgivning er det tilladt administrativt at foretage frihedsberøvelse; dette er ikke tilladt i henhold til konventionen om menneskerettighederne, og dette spørgsmål er for tiden til undersøgelse